

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 4 Φεβρουαρίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 5

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 25]

Ἀλλὰ τίς ἦτο ὁ ἀγοραστής ;
Ἀνὴρ ; γυνή ; Ἐκ μὲν τοῦ
βαδίσματος καὶ τοῦ ἀγενεῖου
προσώπου ἐφαίνετο γυνή ὡς
πεντηκοντοῦτις· ἐκ δὲ τῆς ἐν-
δυμασίας, ἀποτελουμένης ἐκ
βλούζης καὶ περισκελίδος, ἐκ
πίλου δερματίνου ὡς τῶν ἡνιό-
χων τῶν λεωφορείων, ὡς καὶ
ἐκ τῆς βραχείας μαύρης κα-
πνοσύριγγος, ἣν εἶχεν ἀέιπον·
ἐν τῷ στόματι, ἐφαίνετο ἀνὴρ.
Ἀλλ' ὁ τρόπος μάλιστα τοῦ
ἀγοραστοῦ ἦτο ἄξιος προσοχῆς
ὡς πρὸς τὴν ἀνησυχίαν τῆς
Πετρίνας, οὐδὲν τραχὺ εἶχεν
οὐδὲ κακότερον.

Εἰσῆλθον εἰς μικράν τινα
ὁδὸν ὁ Ἀλατόσπυρος καὶ ἡ
Ἀνδρογυναίκα καὶ ἐστάθησαν
πρὸ οἴνοπωλείου. Ἐπὶ τρα-
πεζίου τοῦ πεζοδρομίου ἐκομί-
σθη μία φιάλη μετὰ δύο ποτη-
ρίων, ἡ δὲ Πετρίνα ἴστατο ἐν
τῇ ὁδῷ ἔμπροσθεν αὐτῶν κρα-
τοῦσα τὸν ὄνον τῆς.

«Τώρα θὰ ἰδῇς ἂν εἶνε κα-
τεργάρης», εἶπεν ὁ Ἀλατό-
σπυρος προτείνων τὸ ποτήριόν
του πλήρες.

Πάραυτα ὁ Παλληκαρᾶς
ἐξήπλωσε τὸν τράχηλόν του καὶ
διὰ τῶν λεπτῶν χειλέων του
εἰσέπνευσε τὸ ἥμισυ τοῦ ποτηρίου, ἡ δὲ Πετρίνα δὲν ἐτόλμησε
νά τὸν ἐμποδίσῃ.

«Ἐ! τί σου λέει !» ἀνεφώνησεν ὁ Ἀλατόσπυρος θριαμβεύων.

Ἀλλ' ἡ Ρουκερὴ δὲν συνεμερίσθη τὴν εὐαρέσκειαν ταύ-
την καὶ εἶπε·

«Δέν τον χρειάζομαι νά μου πίνη τὸ κρασί μου, ἀλλὰ γιὰ
νά σύρῃ τὸ κάρρο μου καὶ τὰ δέρματα τῶν κουνελιδῶν.

— Ἀφ' οὗ σου εἶπα ὅτι πως ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα
ζεμένος ἔς ἀμάξι.

— Τότε ἀλλάζει.

«Μοῦ δίνεις ἓνα φλυτζάνι ζωμὸ γιὰ τὴν ἄρρωστή μαι;» (Σελ. 34, στήλ. γ')

«Παλληκαρᾶ, σὲ παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Πετρίνα θρηνηφοῦσα,
Παλληκαρᾶ μου !»

Ἀλλ' ἐκεῖνος ὑπεκρίνετο τὸν νεκρὸν οὐδὲν ἀκούων.

Ἐκ νέου συνηθροίσθησαν περὶ αὐτῶν ἀστεϊζόμενοι.

«Βάλ' του φωτιά ἔς τὴν οὐρά, εἶπε φωνή τις.

— Καὶ θὰ τον πουλήσῃς ἔτσι μιὰ χαρά, εἶπεν ἑτέρα τις.

— Βάρα του !»

Ὁ Ἀλατόσπυρος ἦτο μαγιστὸς, ἡ δὲ Πετρίνα ἀπελπισ.

«Βλέπετε πῶς δὲ θὰ 'μπῇ, εἶπεν ἡ Ρουκερὴ, δίνω
τριάντα φράγκα ἀπὸ τὴν πονηριά του φαίνεται πῶς εἶνε καλὸ

Καὶ ἡ ἐξέτασις τοῦ Παλλη-
καρᾶ ἤρχισε καταλεπτῶς καὶ
μετὰ προσοχῆς· μετὰ τὸ πέρασ
αὐτῆς ἡ Ρουκερὴ ἠρώτησε
τὴν Πετρίναν πόσον ἤθελε νά
τον πωλήσῃ. Ἡ τιμὴ ἦν ἡ
Πετρίνα εἶχε προορίσῃ μετὰ
τοῦ Ἀλατοσπύρου ἦτο ἑκατὸ
φράγκα, καὶ τόσα εἶπε πρὸς
τὴν Ρουκερὴν.

Ἀλλ' ἡ Ρουκερὴ ἀνεκραύ-
γασεν : « Ἐκατὸ φράγκα ἓνας
γάιδαρος χωρὶς ἐγγύησι ! Μὰ
εἶνε ἔντροπή ! Εἴκοσι φράγκα
εἶνε ὅλη ὅλη ἡ ἀξία του, καὶ
πάλιν...

— Καλά, εἶπεν ὁ Ἀλατό-
σπυρος μετὰ μακρὰν συζήτη-
σιν, θὰ τον πᾶμε ἔς τὸ γαϊδου-
ροπάζαρο. »

Ἡ Πετρίνα ἀνέπνευσε, διότι
σκεπτομένη ὅτι θὰ λάβῃ μόνον
εἴκοσι φράγκα, εἶχε καταλη-
φθῇ ὑπὸ ἀθυμίας. Τί θὰ ἦσαν
εἴκοσι φράγκα ἐν τῇ ἀνεχεῖα
των, ἐν ᾧ ἑκατὸν δὲν θὰ ἤρ-
κουν κἂν εἰς τὰς κατεπειγού-
σας αὐτῶν χρεῖας.

«Δῆλα δὴ ἂν θελήσῃ νά
'μπῇ τώρα», εἶπεν ἡ Ρου-
κερὴ.

Μέχρι τῆς κιγκλιδωτῆς πύ-
λης τῆς ἀγορᾶς ἠκολούθησε
τὴν κυρίαν του πειθήνιος· ἀλλ'
ὅτε ἐφθασαν ἐκεῖ, ἐστάθη καὶ
ἐπειδὴ ἐκεῖνη ἐπέμεναν ὁμιλοῦ-
σα καὶ ἔλκουσα αὐτόν, ἐξήπλω-
θη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Ὁ ἐμπνευσμένος ποιητής, ὅστις μὲ τόσον ἐνθουσιασμόν καὶ τόσην ἑξαρσιν ἔψαλλε τὰ ἐθνικὰ κῶνεια καὶ τὴν δόξαν τῆς Πατρίδος, ὅστις μὲ τόσην περιπάθειαν καὶ μὲ τόσην συγκίνησιν ἐξύμνησε τὰ ιδεώδη τῆς νεότητος, τὴν πρὸς τοὺς δυστυχεῖς τῆς γῆς συμπάθειαν καὶ τὸν ὑπὲρ τῶν ταπεινῶν οἶκτον, δὲν εὐρίσκειται πλέον εἰς τὴν ζωὴν. Ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος ἐξέπνευσε τὴν 26 Ἰανουαρίου.

Ἡ κηδεὶα του ἔγινε δημοσίᾳ δαπάνῃ, εἶνε δὲ τοῦτο ἐνδειξὶς τιμῆς, διότι ἡ Πατρίς μόνον τὰ ἐκλεκτότερα, τὰ ἐνδοξότερα τῆς τέχνης κηδεύει δι' ἰδικῶν τῆς φροντίδων. Ἐπρεπε νὰ ᾦτο δυνατόν ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ὁ ποιητής, ὁ ὁποῖος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη αὐτοῦ ἐνόμιζε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐγκαταλειμμένου καὶ λησμονημένου, ἔπρεπε ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, διὰ νὰ ἴδῃ κατὰ χιλιάδας τοὺς θαυμαστάς του, προπύοντας αὐτὸν εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν, ὑπὸ τὰς κυπαρίσσους τοῦ νεκροταφείου. Εἰς κύματα πυκνὰ παρηκολούθουν ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ τὸν γέρετρόν του τὸ ἀνθοστόλιστον, τόση δὲ ᾦτο ἡ πρὸς τὸν ἀπερχόμενον ἐθνικὸν ποιητὴν ἀγάπη, ὥστε πολλοὶ ἐκ τῶν

συρρευσάντων εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔλαβον ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ του ἐσπαρμένων ἀνθῶν, τινὲς δὲ καὶ ἔκοψαν τρίχας τῆς κεφαλῆς του ὅπως διαφυλάξουσιν αὐτὰς ὡς ἱερὰ ἐνθύμια, ὡς πολύτιμα κειμήλια.

Τοιοτοτρόπως τιμῶνται ὅσοι τιμῶσιν τὴν Πατρίδα των. Οἱ ποιηταὶ δοξάζουν τὸ ἔθνος των, ὅσον καὶ οἱ ἥρωες. Διὰ τοῦτο τὰ ὀνόματα τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους εἶνε τόσον ἐνδοξὰ ὅσον καὶ τοῦ Μιλτιάδου καὶ τοῦ Λεωνίδα καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους. Ὁ ποιητὴς ἐκφράζει τί αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ τοῦ ἔθνους, ὅ,τι σπαρταρᾷ εἰς τὰς καρδίας ὧν, ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀναβῇ εἰς τὰ χεῖλη ὧν, αὐτὸ τὸ ἐκφράζει ὁ ποιητής, τὸ ἐκφράζει μὲ δύναμιν, μὲ χάριν, μὲ ἐμπνευσιν ὁ ποιητής λοιπόν, ὁ ἀληθὴς καὶ γνήσιος, εἶνε ἀντιπρόσωπος τῆς ψυχῆς τοῦ ἔθνους.

Τοιοῦτος ποιητὴς ὑπῆρξεν ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος, τὰ δὲ ποιητικὰ του δάκρυα εἶνε ἀληθεῖς ἀδάμαντες εἰς τὸ ἔθνικόν θησαυροφυλάκιον· διότι τὰ ἔργα ἐνὸς ἀληθοῦς ποιητοῦ εἶνε ἐθνικὸς πλοῦτος, ἐπαυξάνων τὴν ἐθνικὴν περιουσίαν, ἣτις ὀνομάζεται δόξα. Α.Κ.

ΠΑΤΕΡΑΣ, ΜΗΤΕΡΑ

ΔΙΑΛΟΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΠΡΟΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ, 7 ἐτῶν. — ΣΑΠΦΩ, 6 ἐτῶν.

Τὰ δύο παιδιά βηματίζουν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, κρατοῦντα εἰς τὸν ὦμον ὡς τουφέκια τὸ ἐν ὁμβρέλλαν, τὸ δὲ ἄλλο ρόδον].

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ (Διατάττων). Ἐν δύο! Ἐν δύο! πρόσσεχε δὰ τὸ βῆμά σου, Σαπφώ!...

ΣΑΠΦΩ. Κουράστηκα, καίμενε Λυσίμαχε. Δὲν εἶμαι ἀγόρι ἐγὼ νὰ παίζω ὅλο τὸν στρατιώτη. Τί λέγεις, ἀφίνομε τὰ τουφέκια;

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Ἄς τ' ἀφήσωμε· βλέπω πως εἴμεθα ψεύτικοι στρατιῶται καὶ τὰ τουφέκια μας εἶνε ψεύτικα.

ΣΑΠΦΩ. Ἄν ἐσπάζαμε ὅμως σὺ τὴν ὁμβρέλλα τῆς μητέρας κ' ἐγὼ τὸ μπαστοῦνι τοῦ πατέρα, θά μας ἐμάλωναν 'ς τ' ἀληθινὰ καὶ ὅχι 'ς τὰ ψέμματα.

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Ὡ, ἐμένα ποτὲ δὲν με μαλώνει ἡ μητέρα!

ΣΑΠΦΩ (Μὲ ὑπερηφάνειαν). — Κ' ἐμένα δὲν με μαλώνει ποτὲ ὁ πατέρας!

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Τὸ λέγεις μ' ἓνα τρόπο σὰν νὰ θέλῃς νὰ εἰπῇς ὅτι ἀγαπᾷς περισσότερο τὸν πατέρα ἀπὸ τὴν μητέρα. Ἀλήθεια;

ΣΑΠΦΩ. Καὶ σὺ μὴν τύχη κ' ἀγαπᾷς περισσότερο τὸν πατέρα ἀπὸ τὴν μητέρα;

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. — Δὲν ἀπαντᾷς 'ς αὐτὸ που σ' ἐρώτησα. Τὸν πατέρα ἀγαπᾷς πλεὶς πολὺ ἢ τὴν μητέρα;

ΣΑΠΦΩ. Πῆς το σὺ πρῶτος· ποῖον πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν περισσότερο τὴν μητέρα ἢ τὸν πατέρα;

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Εἶνε τόσο καλὴ ἡ μητέρα! Καὶ ὅταν ἀκόμη μαλῶνῃ, εἶνε τόσο γλυκεῖα ἡ φωνὴ της! Σεύρεις τοὺς ἀγγέλους που ἔχουν περὰ κάποτε βλέπω κ' ἐγὼ 'ς τὸν ὕπνον μου ὅταν κοιμῶμαι· ἀλλὰ οἱ ἀγγελοὶ που ὀνειρεύομαι ἔχουν πάντοτε τὸ πρόσωπον τῆς μητέρας.

ΣΑΠΦΩ. Ἄν ὀνειρεύεσαι αὐτά, θὰ εἰπῇς πως συλλογίζεσαι περισσότερο τὴν μητέρα ἀπὸ τὸν πατέρα.

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας, ἀφ' οὗ ἡ μητέρα εἶνε πάντα μαζί μας. Τὴν αὐγὴ αὐγὴ εἶνε κοντὰ 'ς τὸ κρεβάτι μας καὶ περιμένει ν' ἀνοίξωμε τὰ μάτια μας. Μόλις ἐξυπνήσωμε ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά της καὶ ἀρχίζομε τὴν ἡμέρα μὲ τὰ φιλιὰ της.

ΣΑΠΦΩ (Μὲ συγκίνησιν). Ὡ, ναί! ἡ καίμενη ἡ μητερούλα! Θαρρῶ πως ἔρχεται καὶ τὴν νύκτα ποῦ κοιμώμασθε καὶ βλέπει μὴ μας λείπῃ τίποτε. Καὶ πῶς μας περιποιεῖται, πῶς φροντίζει δι' ὅλα!

Πόσο δυστυχισμένα εἶνε τὰ καίμενα τὰ ὀρφανὰ που δὲν ἔχουν μητέρα!.. ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Ὡ, ἐγὼ ἂν ἔχανα τὴν μητέρα, ἤθελα νὰ πέθνησκα 'ς τὴ στιγμὴ.

ΣΑΠΦΩ. Μὰ οὔτε χωρὶς πατέρα εἰμ-

πορεῖ νὰ κάνῃ κανεῖς. Σεύρεις, πῶς κάθε βράδυ εἰς τὴν προσευχὴν μας, ἡ μητέρα μᾶς παραγγέλλει νὰ λέγωμεν: «Θεέ μου, φύλαξέ μας τὸν ἀγαπητὸν μας πατέρα.»

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Ναί, ἀλλὰ λησμονεῖς ὅσα ὁ πατέρας μᾶς παραγγέλλει διὰ τὴν μητέρα; δι' αὐτὴν κάνομεν ἀνθοδέσμην τὰ λουλούδια τὰ ὅποια κόπομεν εἰς τὸν περίπατον. Ὁ πατέρας συχνὰ πυκνὰ μᾶς λέγει: «Κυτᾶτε νὰ εὐχαριστῇτε εἰς ὅλα τὴν μητέρα σας.» Καὶ ἔχει δίκαιον. Ἡ μητέρα ὅλο τὰ παιδιά της συλλογίζεται. Κ' ἔπειτα ἡ μητέρα εἶνε ὅλο 'ς τὸ σπῆτι, μαζί μας ὁ πατέρας εἶνε ὅλη τὴν ἡμέρα ἔξω ἔρχεται τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδυ.

ΣΑΠΦΩ. Μὰ λησμονεῖς γιατί εἶνε ἔξω; Πηγαίνει νὰ ἐργασθῇ, νὰ κερδίσῃ χρήματα. Ἄν δὲν ᾦτο ὁ πατέρας, δὲν θὰ εἶχες οὔτε αὐτὸ τὸ ὠραῖον φόρεμα που φορεῖς, οὔτε καπέλλο, οὔτε ὑποδήματα, οὔτε κάλτσες, οὔτε τίποτε.

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Ὡ, τὸ ξεύρω!... οὔτε σὺ θὰ εἶχες τίποτε· καὶ ἡ μητέρα δὲν θὰ εἰμποροῦσε νὰγοράσῃ τίποτε διὰ τὸ σπῆτι.

ΣΑΠΦΩ. Βλέπεις; χωρὶς τὸν πατέρα εἰμπορεῖ καὶ ν' ἀπεθνήσκαμε ἀπὸ τὴν

πείναν. Ὁ καίμενος ὁ πατέρας! Χωρὶς ἄλλο θὰ κουράζεται νὰ ἐργάζεται ἔτσι ὅλην τὴν ἡμέραν. Καὶ διὰ ποῖον ἐργάζεται; Δι' ἡμᾶς. Ὅταν τον φιλῶ, κάποτε τὸ μέτωπό του εἶνε βρεγμένο ἀπὸ ἰδρώτα. Ποτὲ δὲν παραπονεῖται· καὶ ὅταν τοῦ πηγαίνω τὰς παντοῦφλές του μὲ πιάνει 'ς τὴν ἀγκαλιά του καὶ με σφίγγει καὶ με φιλεῖ. Τί καλὸ που εἶνε τὸ φίλημα τοῦ πατέρα, καὶ πόσο εὐχарιστημένη εἶμαι που ἔχω τὸν πατέρα μου πατέρα!

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Περισσότερο παρ' ὅσο εἶσαι εὐχαριστημένη που ἔχεις τὴν μητέρα σου μητέρα;

ΣΑΠΦΩ. Ὡ, ὅχι! Μήπως σὺ ἔχεις καλλίτερα νὰ εἶσαι παιδί τῆς μητέρας καὶ ὅχι τοῦ πατέρα;

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Ὅχι! ὅχι! θέλω νὰ εἶμαι παιδί καὶ τῶν δύο, Σαπφώ. Τώρα ἀρχίζω νὰ νοιώθω κατὶ.

ΣΑΠΦΩ. Τί πράγμα;

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Πῶς εἶνε δύσκολο πρᾶγμα νὰ ἐκλέξῃ κανεῖς καὶ νὰ εἰπῇ ποῖον ἀγαπᾷς περισσότερο, τὴν μητέρα τοῦ ἢ τὸν πατέρα τοῦ;

ΣΑΠΦΩ. Ἀλήθεια. Εἶμαι μικρὰ ἀκόμη, ἀλλὰ εἰξεύρω πως κανεῖς δὲν μᾶς

ἀγαπᾷ ὅσον οἱ γονεῖς μας. Οἱ φίλοι ὅσοι ἔρχονται 'ς τὸ σπῆτι μᾶς χαϊδεύουν κάποτε, μᾶς λέγουν γλυκὰ λόγια, ἀλλ' ἂν δὲν εἴμεθα φρόνιμοι, γρήγορα γρήγορα ζαρώνουν τὰ φρύδια τους· ἐν ᾧ καὶ κακοὶ νὰ εἴμεθα, τὰ μάτια τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας λέγουν πῶς μας ἀγαποῦν καὶ τὴν στιγμὴν ἀκόμη ποῦ μας μαλώνουν.

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Καὶ τί χαρὰ που ἔχουν ὅταν εἴμεθα καλὰ παιδιά, ὅταν ἀκούουν νὰ μας ἐπαινοῦν, ὅταν παίρνωμεν ἄριστα!...

ΣΑΠΦΩ. Ἄν εἴμεθα λυπημένοι, κανεῖς δὲν μας παρηγορεῖ ὅπως αὐτοί. Ἐγὼ νὰ σου πῶ, Λυσίμαχε, θαρρῶ πως ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα εἶνε τὸ καλλίτερο πρᾶγμα 'ς τὸν κόσμον· κάθε παιδί ἔχει ἓνα πατέρα καὶ μία μητέρα, ἐν ᾧ εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ πολλὰς ἀδελφὰς καὶ ἀδελφούς, πολλοὺς φίλους, πολλοὺς ἐξαδέλφους.

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Ἐχεις δίκαιον, Σαπφώ. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα εἶνε καλλίτεροι ἀπὸ ὅλους, ἀπὸ ὅλους εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἂς παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ μᾶς τοὺς φυλάττῃ ὑγιεῖς καὶ τοὺς δύο.

[Μίμησις]

Αἴμ.—Εἰμαρ.

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἀκούω δυνατὰς φωνάς! Ποῖος φωνάζει; ὁ καίμενος ὁ Γιαννάκης. Ἐκεῖ ποῦ τον ἔβαλε ἡ παραμὰ νὰ καθίσῃ, εἰς τὸν ἥλιο, μέσα εἰς τὸν κήπο, ἐπέταξε μία μέλισσα ἐπάνω του.

Θὰ ἐπῆρε γιὰ λουλούδια, φαίνεται, τὰ τριανταφυλλένια χειλάνια του, τὸ κάτασπρο σὰν κρίνο χρῶμα τοῦ προσώπου του, τὰ γαλάζια σὰν ζουμπούλια ματάκια του. Ἦλθε κ' ἐκάθισε, ὅχι ὅμως νὰ ροφήσῃ μέλι, ἀλλὰ ν' ἀφήσῃ τὸ κεντρί της.

Γιὰ ἰδέτε τον τώρα τὸν καίμενο τὸν Γιαννάκη. Ἀπὸ τὸν πόνο ἐκλείσε τὰ ματάκια του, ἐσούφρωσε τὰ φρύδια του, ἀνοίξε τὸ στόμα του, καὶ φωνάζει.

Ἡ μέλισσα ἀφ' οὗ εἰδεῖς τὴν κακίαν της ἐφυγε καὶ οὔτε τὴν νοιάζει διὰ τὸ κακὸ που ἔκαμε. Εἶνε ἔντομο, δὲν ἔχει νοῦ νὰ συλλογισθῇ ὅπως ὁ ἄνθρωπος, ὅτι δὲν πρέπει νὰ πειράζωμεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ βλάπτωμε κανένα χωρὶς αἰτία, ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα εἰς κανένα κακοί.

Ὁ καίμενος ὁ Γιαννάκης! ἀπαρηγόρητα κλαίει μὴν ἀνησυχῇτε ὅμως· τὸν ἄκουσε ἡ καλὴ του ἡ μαμμὰ καὶ τρέχει νὰ του βάλῃ γιαννικό ἐκεῖ ποῦ τον ἐκέντησε ἡ μέλισσα· θὰ τον πάρῃ εἰς τὴν ἀγκαλιά της καὶ μὲ τὰ φιλήματα καὶ μὲ τὰ χάδια της θὰ τον κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὸν πόνο του.

